

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בֵּא

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ט' - חלק י'

קונטרס 250

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אִירָא מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד. טוֹב לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטוּחַ
בָּאָדָם, תָּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטוּחַ בְּגִדִּיבִים, תִּלַּת.

וְתָנָא חֲזִי רִזָּא דְּמַלְהָ, דְּבִבְלָ אַתָּר דְּאֲדָר אָדָם הָכָא,
לֹא אֲדָר אָלָא בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא. דְּהָכִי אֲתַחֲזִי.
מִשּׁוּם דְּלֹא אֶקְרִי (תוּה) אָדָם, אָלָא בְּמָה דְּאֲתַחֲזִי לִיה.
וּמֵאִי אֲתַחֲזִי לִיה. שְׁמָא קַדִּישָׁא. דְּכַתִּיב, (בראשית ב)
וַיֵּצֵר יי אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם מַלְא, דְּהוּא יי
אֱלֹהִים. בְּמָה דְּאֲתַחֲזִי לִיה וּבְגִין כֵּן הָכָא לֹא אֲדָר
אָדָם אָלָא בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא.

וְתָנָא, כְּתִיב מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה,
תָּרִי זְמַנִּי יי"ה יי"ה, לְקַבִּיל תָּרִי עֲלֵעוֹי, דְּשִׁעְרֵי

ספר נפלאות הווהר

פרק יג

(ע) אוי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּחֻמּוֹת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֶנֶת
כְּבוֹד לַתּוֹרָה, כִּי הֵם מְאַרְבִּים הַגְּלוּת וְכָל הַרְעוֹת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא בְּעוֹלָם
וְזֶה אֲצִלִּי פִירוּשׁ הַמְּשֻׁנָּה (אָבוֹת ו ב): אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בֵּת
קוֹל יוֹצֵאת מִהָרָב וּמִכְרָזָת וְאוֹמְרָת: אוי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה, כִּי בְּלִי
סִפְק בְּהִיוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטִיָּה וּבְסִפּוּרִיָּה לְבָדָם הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדִי אֶלְמָנוּתָהּ וְשֶׁק הוֹשֵׁת
פְּסוּתָהּ וְכָל הָאֲמוֹת יֹאמְרוּ לְיִשְׂרָאֵל "מַה דוֹדֶךָ מִדּוֹד", מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתְנוּ, הֲלֹא גַם
תּוֹרַתְכֶם סִפּוּרִים בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם. אֵין עֲלֵבוֹן תּוֹרָה גָּדוֹל מִזֶּה, וְלָכֵן אוי לָהֶם לְבָרִיּוֹת
מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה וְאִינֶם עוֹסְקִים בְּחֻמּוֹת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֶנֶת כְּבוֹד לַתּוֹרָה, כִּי הֵם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אֶתְאַחֲדֵן בְּהוּ. וּמִדְחָמָא דְשַׁעְרֵי אֶתְמַשְׁכָּאן וְתַלְיִין,
שְׂאִירֵי וְאָמַר יי לִי לֹא אִירָא. יי לִי בְּעוֹזְרִי. בְּשִׁמָּא
דְּלֹא חֶסֶר. בְּשִׁמָּא דְהוּא קְדִישָׁא. וּבְשִׁמָּא דָא, אֲדַפֵּר
אָדָם. וּמָה דְאָמַר מָה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם, הִכִּי הוּא. דְּתִנָּא
כָּל אֵינוֹן בְּתָרִין קְדִישִׁין דְּמִלְכָּא, כִּד אֶתְתַּקֵּן בְּתַקּוּנֵי.
אֶתְקֵרוֹן אָדָם. דִּיּוֹקְנָא דְכֻלִּיל כֻּלָּא. וּמָה דְמִשְׁלָפָא
בְּהוּ, אֶתְקֵרִי שְׁמָא קְדִישָׁא. וְתַעֲרָא וּמָה דְבִיָּה, אֶתְקֵרִי
יְהו"ה, וְאֶתְקֵרִי אָדָם בְּכֻלָּא דְתַעֲרָא, וּמָה דְבִיָּה.
(ס"א וּמָה דְאֶשְׁתַּלֵּיף מִתַּעֲרָא אֶתְקֵרִי שְׁמָא קְדִישָׁא, תַּעֲרָא וּמָה דְבִיָּה
אֶתְקֵרִי יְהו"ה אֶתְקֵרִי אָדָם בְּכֻלָּא תַּעֲרָא וּמָה דְבִיָּה).

ספר נפלאות הווהר

מֵאֲרִיכִים הַגְּלוּת וְכָל הַרְעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לְבּוֹא בְּעוֹלָם, כְּנֻזְכָּר לְעֵיל בְּמֵאֲמָר שֶׁהִתְחַלְנוּ
בְּהַקְדַּמְתֵּנוּ זֹאת וְזֶה עֲצָמוֹ הוּא בֵּת קוֹל הַמְּכַרִּיז בְּכָל יוֹם.

עא) טַפְשִׁין דְּעֻלְמָא, לֹא מִסְתַּכְּלִי אֱלָא בְּהוּא לְבוּשָׁא, דְּאִיהוּ סְפוּר דְּאוּרִייתָא
וְנִרְמַז בְּסֻּסְךָ "קוֹל אוֹמֵר קְרָא", וְעַל פִּיּוּצָא בְּזָה אָמְרוּ גַם כֵּן בְּסֻפֵּר הַזֶּה פְּרֻשָׁת
בְּהַעֲלֵתְךָ (דף קנ"ב.) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְוִי לְהֵהוּא בֵּר נֶשׁ דְּאָמַר, דְּהָא
אוּרִייתָא אֶתָּא לְאַחֲזָא סְפוּרִין בְּעֻלְמָא, וּמִלִּין דְּהִדְיוּטִי. וְעוֹד הָאִי מְלָה דְּאוּרִייתָא
לְבוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אִיהוּ. וּמֵאֵן דְּחֻשִׁיב דְּהֵהוּא לְבוּשָׁא אִיהוּ אוּרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מְלָה
אַחֲרָא, תִּפְסַח רוּחִיָּה, וְלֹא יְהֵא לִיָּה חוּלְקָא בְּעֻלְמָא דְּאַתִּי. וּבְגִין כֵּן אָמַר דּוֹד הַמְּלֹךְ
עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים קיט): 'גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ', מָה דְּתַחֲתוֹת הָאִי לְבוּשָׁא
דְּאוּרִייתָא וְכו'. טַפְשִׁין דְּעֻלְמָא, לֹא מִסְתַּכְּלִי אֱלָא בְּהוּא לְבוּשָׁא, דְּאִיהוּ סְפוּר
דְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִתִּיר וְכו'.

הַמָּדָנָה, כָּל הַמָּדָנִים וְהַחֲגִים
וְהַשְּׁבָתוֹת, כָּל־שָׁנָה זָכְרוֹן לָזֶה, וְעַל
זֶה הִתְקַדְּמוּ כָּל־שָׁנָה לִמְלָא זֶה לֹא
הָיָה שְׁמִירָה שֶׁל זְמָנִים וְחֲגִים
וְשְׁבָתוֹת, וְלָכֵן לֹא כָּל־הַזָּכָרוֹן
שֶׁל מִצְוֹת מִכָּל הַזְּמָנִים וְהַחֲגִים
וְהַשְּׁבָתוֹת. בֹּא רָאֵה, דִּין (ט) הוּא
יְסוֹד וְשֵׁרֶשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכָל
מִצְוֹתָיו, וְכָל הָאֱמוּנָה הַשְּׁלֵמָה
שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְעוֹד, לָמָּה לֹא הָיָה בְּיוֹם כָּפִי
שֶׁשָּׁאַלְתָּם? שְׁנֵינִי, כְּתוּב הַיּוֹם
אַתָּם יִצְאִים, וְכְתוּב הוֹצִיאָךְ ה'
אֶלְהִיד מִמִּצְרַיִם לִלְלָה. אֲלֹא
שְׁנֵינִי, עֵקֶר גָּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה
אֲלֹא בִלְלָה, שֶׁהִלְלָה מִתִּיר
קְשֵׁרִים וְעוֹשֶׂה נִקְמוֹת, וְהַיּוֹם
הוֹצִיא אֹתָם בְּרֹאשׁ גָּלוּי, זֶהוּ
שְׁכָחוֹת (במדבר לג) יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּיַד רְמָה לְעֵינֵי כָּל מִצְרַיִם. (ועוד)

הִלְלָה מִתִּיר אֶת הַקְּשֵׁרִים וְעוֹשֶׂה נִקְמוֹת וְדִינִים,
וְהַיּוֹם מְגַלֵּה וּמְפָרֵס הַסֵּס וְהַנִּקְמָה שֶׁנִּשְׁעָשְׂהָ. זֶהוּ
שְׁכָחוֹת יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רְמָה (וגו'). וְכְתוּב
וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה
ה' בָּהֶם כָּל בְּכוֹר. זֶהוּ פְּרֻסוֹס הַסֵּס.
בָּאוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי,
הַשְּׁתַּטְחוּ לִפְנֵי וְנִשְׁקוּ יָדָי, וּבְכוֹ
וְאִמְרוּ, חֲקִיקוֹת עֲלִיּוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים מְרִימִים רֹאשׁ בְּכוֹתָךְ.
עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם
לְמִטָּה כְּמוֹ שֶׁלְּמַעְלָה. עֲשֵׂה (ורשב"י)
חֻמוֹת הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה וְשַׁעְרֶיהָ.
מִי שֶׁנִּכְנָס, לֹא נִכְנָס עַד שֶׁיִּפְתְּחוּ
הַשְּׁעָרִים. מִי שֶׁעוֹלָה, לֹא עוֹלָה
עַד שֶׁיִּתְּקַנּוּ הַמַּדְרֵגוֹת שֶׁל
הַחֻמוֹת. מִי יְכוֹל לִפְתֹּחַ אֶת שַׁעְרֵי
הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה, וּמִי יְכוֹל לְהִתְקִין
אֶת הַמַּדְרֵגוֹת שֶׁל הַחֻמוֹת? זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא
פּוֹתֵחַ שַׁעְרִים שֶׁל סוּדוֹת הַחֲכָמָה
וְהוּא מִתְקֵן הַדְּגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת.
וְכְתוּב (דברים טז) יִרְאֶה כָּל זָכוֹר
אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן ה'. מִי זֶה פְּנֵי
הָאֲדוֹן ה'? זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן

הַנָּא, כָּל זְמָנִין וְחֲגִין וְשְׁבָתִין, כָּל־הוּא דוֹכְרָנָא
לְהָא, וְעַל הָאֵי אַתְקִימוּ כָּל־הוּא,
דְּאִלְמָלָא הָאֵי, לֹא הָוָה נְטוּרָא דְּזְמָנִין וְחֲגִין
וְשְׁבָתִין. וּבְגִינִי כֹךְ, לֹא אֶשְׁתַּצִּי דְּכָרְנָא
דְּמִצְרַיִם מִכָּל זְמָנִין וְחֲגִין וְשְׁבָתִין. תָּא חֲזִי
דִּינָא (ס"א דא) הוּא יְסוּדָא וְשֵׁרֶשׁא דְּאוּרִייתָא,
וְכָל פְּקוּדוּי, וְכָל מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא
דִּישְׂרָאֵל.

וְעוֹד אֲמַאי לֹא הָוָה בִּימְמָא דְּשְׁאִילָתוֹ. תְּנִינָן,
כְּתִיב הַיּוֹם אַתָּם יוֹצְאִים, וְכְתִיב הוֹצִיאָךְ
י' אֶלְהִיד מִמִּצְרַיִם לִלְלָה. אֲלֹא תֵּאנָא, עֵקֶרָא
דְּפוּרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל, לֹא הָוָה אֲלֹא בִלְלָה,
דְּלִילָא שְׂרָא קְטָרִין, וְעַבִּיד נִוְקָמִין, וְיוֹמָא
אַפִּיק לֹון בְּרִישׁ גָּלוּי, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (במדבר
לג) יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רְמָה לְעֵינֵי כָּל מִצְרַיִם.

(ג"א) וְעוֹד לִלְלָה שְׁאִירֵי קְטָרִין וְעַבִּיד נִוְקָמִין וְדִינִין וְיוֹמָא גָּלוּי וּפְרֻסוֹס נִסָּא
וְנִוְקָמָא דְּאֶתְעַבִּיד הָדָא הוּא דְּכְתִיב יִצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רְמָה (וגו').
וְכְתִיב וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה י' בָּהֶם
כָּל בְּכוֹר, דָּא הוּא פְּרֻסוֹמִי נִסָּא.

אַתּוּ ר' חֲזִיָּא וּר' יוֹסִי, אֶשְׁתַּטְחוּ קָמִיָּה,
וְנִשְׁקוּ יְדוּי. וּבְכוּ וְאִמְרוּ, גְּלִיפִין עֲלֵאִין
וְתַתְּאִין, זִקְפִין רִישָׁא בְּגִינָךְ, עַבִּיד קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְתַתָּא, כְּגוּנָא דְּלַעֲלֵא.
עַבִּיד (רשב"י) שׁוּרֵי קְרַתָּא קְדִישָׁא וְתַרְעוּי.
מָאן דְּעִיִּל, לֹא עִיִּל, עַד דִּיִּתְּקַחוּן תַּרְעִין.
מָאן דְּסָלִיק, לֹא סָלִיק, עַד דִּיִּתְּקַנּוּן דְּרִגִין
דְּשׁוּרֵי מָאן יְכִיל לְמַפְתַּח תַּרְעִין דְּקְרַתָּא
קְדִישָׁא, וּמָאן יְכִיל לְאַתְקָנָא דְּרִגִין דְּשׁוּרֵי,
דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאִיהוּ פִּתַּח
תַּרְעִין דְּרִגִין דְּחֻמְתָּא, וְאִיהוּ אַתְקִין דְּרִגִין
עֲלֵאִין, וְכְתִיב (שמות לד) יִרְאֶה כָּל זָכוֹר
אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן י'. מָאן פְּנֵי הָאֲדוֹן י',
דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּמָאן דְּאִיהוּ

יוחאי, שמי שהוא זכר מן הזכרים צריך להראות לפניו.

אמר להם, עד עכשו לא סימנו הדבר על שאלתכם, שהרי שנינו ו'ה' הפה כל בכור, כל בכור סתם, כמו שאמרנו. והכל היה כמו של אותם שמותו, אותם קושרי הקשרים שהיו משתמשים בכשפיהם באותם הפתרים. מהם משתמשים בעליונים ומהם בפתחונים, ואף על גב שכלם הם פתחונים, וכל ארץ מצרים מלאה היתה כשפים, וכתוב כי אין בית אשר אין שם מת.

ונעשה דין בכל, בשעה שהתכנסו כלם בבתיהם ולא היו מתפזרים במדבר ובשדה, אלא כלם נמצאו בבתיהם, ואור הנר יפה לבדיקה מבחוץ ונעשה הלילה את דיניו בכל באותה שעה. ושנינו שהיה מאיר הלילה כמו היום בתקופת תמוז, וראה כל העם את דיני הקדוש ברוך הוא, וזה שכתוב (תהלים קלט) ולילה פיוס יאיר פחשכה פאורה. ובשעה שיצאו, נמצאו כלם מתים בשוקים לעיני הכל. רצו לקבר אותם ולא מצאו, וזה היה קשה להם מהכל. ראו את ישראל יוצאים לעיניהם בצד אחד, וראו את מתייהם בצד האחר. ובכל היה פרסום הגס שלא היה פנה מיום שנבחר העולם.

ובא ראה, כתוב ליל שמרים הוא לה' להוציאם וגו', הוא הלילה הזה לה' שמרים לכל בני ישראל וגו'. פסוק זה קשה, כיין שאמר ליל, מה זה שמרים, ולא שמור? שמור היה צריך (לכתב)! וכתוב הוא הלילה הזה. ליל אמר בהתחלה, ואחר כך לילה.

א"א כך שנינו, כתוב (דברים כב) כי יהיה נער בתולה. נער כתוב, מה הטעם? משום שכל זמן שלא קבלה זכר, נקראת נער. משקבלה

דכורא מן דכרניא, בעי לאתחזאה קמיה. אמר לון, עד השתא, לא סיימנא מלה דשאלתא דילכון, דהא תנינן, וי' הפה כל בכור, כל בכור סתם, פדקאמרן. וכלא היה כמה דאינון דמיתו, אינון קטורי קטריין, דהוו משתמשי בחרשייהו באינון פתריין. מנהון משתמשי בעלאי, ומנהון בתתאי, ואף על גב דכלהו תתאין אינון. וכל ארעא דמצרים מליא חרשין הוה. וכתוב כי אין בית אשר אין שם מת.

ואתעביר דינא בכלא, בשעתא דאתפנשו כלהו בבתיהון, ולא הוו מתפזרי במדברא ובחקלא, אלא כלהו אשתכחו בבתיהון, (ואור הנר יפה לבדיקה מבחוץ) ועבד ליליא דינוי בכלא בההיא שעתא. ותנא הוה נהיר ליליא פיומא דתקופה דתמוז, וחמא כל עמא דינוי דקודשא בריך הוא, דהא הוא דכתיב (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר פחשכה פאורה.

ובשעתא דנפקו אשתכחו כלהון מתין בשוקין לעיניהון דכלא, בעיין לאקפרא להו ולא אשפחו, ודא אקשי להו מפלא. חמו לישראל נפקין (דף ל"ח ע"ב) לעיניהון בחד גיסא, וחמו למיתיהון באידך גיסא. ובכלא הוה פרסומי גיסא, דלא הוה כהאי מיומא דאתברי עלמא.

ותא חזי, פתיב ליל שמרים הוא ליי' להוציאם וגו', הוא הלילה הזה ליי' שמרים לכל בני ישראל וגו', האי פסוקא קשיא כיון דאמר ליל, מהו שמרים, ולא שמור, שמור מיבעי ליה. וכתוב הוא הלילה הזה, ליל קאמר בקדמיתא, ובתר לילה.

א"א הכי תנינן, פתיב, (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה. נער פתיב, מאי טעמא. משום

זכר, נקראת נערה. אף פאן, ליל - עד שלא קבלה זכר. ואף על גב שכתוב בו שמורים - זכר ה'ה עתיד להתחבר עמה. ובשעה שהתחבר עמה זכר, כתוב הוא הלילה הזה לה' שמרים. שמורים - זכר ונקבה, ומשום כך כתוב הלילה הזה.

ובמקום שנמצאו זכר ונקבה אין שבח אלא לזכר. וכך שבחו ישראל בתשבחותיהם לזכר ולא לנקבה, זהו שכתוב (שמות טו) זה אלי ואנוהו, שאין שבח במקום שזכר ונקבה נמצאים אלא לזכר. ועל זה (ולזה) מחכים ישראל, שכתוב (ישעיה כה) זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. משום שזכר עתיד לעשות להם, שכתוב (מכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

וסוד זה כך הוא - כמו שכאן ליל ולילה, כך עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות להם, שכתוב שמר מה מלילה שמר מה מליל. מה להלן שמירה וליל, אף כאן שמירה וליל. מה להלן שמירה ולילה, אף כאן שמירה ולילה.

ולילה נקרא אגב זכר, זהו שכתוב (ישעיה כא) אתא בקר וגם לילה. בקר, כמו שגאמר (בראשית יט) וישפם אברהם בבקר, שהוא מדתו ממש. וכתוב (תהלים ה) בקר תשמע קולי, בקר ממש.

ישבו רבי חייא ורבי יוסי, ולמד להם הסוד של תורת כהנים, והיו חוזרים כל יום ויושבים לפניו. יום אחד יצא רבי שמעון לחוץ, הלכו עמו, הגיעו לשדה אחד וישבו. פתח רבי שמעון ואמר, בא ראה, כתוב (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי

דכל זמן דלא קבילת דבר, אתקרי נער, מדקבילת דבר, אתקרי נערה. אוף הכא, ליל עד לא קבילת דבר. ואף על גב דכתיב ביה שמורים דבר הוה זמין לאתחברא עמה ובשעתא דאתחבר עמה דבר, כתיב, הוא הלילה הזה ליי' שמרים. שמרים: דבר ונוקבא. ובגין כך כתיב הלילה הזה.

ובאתר דאשתכחו דבר ונוקבא, לית שבחא אלא לדכורא. והכי שבחו ישראל בתושבחתיהו. לדכורא ולא לנוקבא, ה'הוא דכתיב, (שמות טו) זה אלי ואנוהו. דלית שבחא באתר דדכורא ונוקבא אשתכחו, אלא לדכורא. ועל דא (נ"א ולדא) מחכאן ישראל, דכתיב, (ישעיה יב) זה יי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. משום דהכי זמין למעבד להו, דכתיב, (מכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ורוא דא הכי הוא, פגוונא דהכא ליל ולילה, כך זמין קדשא בריך הוא למעבד להו, דכתיב, (ישעיה כא) שומר מה מלילה שומר מה מליל. מה להלן שמירה וליל, אוף כאן שמירה וליל. מה להלן שמירה ולילה, אוף כאן שמירה ולילה.

ולילה אתקרי אגב דכורא, ה'הוא דכתיב, (ישעיה כא) אתא בקר וגם לילה. בקר: כמה דאתא אמר (בראשית יט) וישפם אברהם בבקר. דהוא מדתו ממש. וכתוב (תהלים ה) יי' בקר תשמע קולי, בקר ממש.

יתבו ר' חייא ור' יוסי, ואוליף להו רזא דתורת כהנים, והווי מהדרי בכל יומא ויתבי קמיה. חד יומא נפק רבי שמעון לבר, אזלו בהדיה, מוטו לחד חקלא יתבו.

פתח רבי שמעון ואמר, תא חזי, כתיב, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבלי

הבלי יש צדיק אבד בצדקו ויש
רשע מאריך ברעתו. שלמה
שהיתה חכמתו יתרה (מכבדת) על
הכל, מה הוא אמר בפסוק הזה?
אלא שלמה רמז רמז של חכמה,
שהרי ראינו שדרכי הקדוש ברוך
הוא אינם כך, שהרי כתוב ולתת
לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו. אלא
שני ענינים הם שפאן רמז.

ששנינו, כשענין הקדוש ברוך הוא
רוצים להשגיח בעולם ולעין בו,
כמו שכתוב (ענין ה' הקדוש משוטטים בכל
הארץ (זכריה ד), וכתוב כי וגו') כי ה' עיניו
משוטטות בכל הארץ, ונמצאים
רשעים בעולם, אותו צדיק שנמצא
בדור נתפס בחטאם, ולרשעים
מאריך הקדוש ברוך הוא רגזו
עמם עד שישוּבו, ואם לא - לא
ימצא מי שיבקש עליהם רחמים.
זהו שכתוב יש צדיק אבד בצדקו,
משום שאותו צדיק הסתלק
מהעולם.

משום כך שנינו, לעולם אל ידור
אדם אלא במקום שאנשי מעשה
דרים בתוכו. מה הטעם? משום
שאוי לזה שמדורו בין הרשעים,
משום שהוא נתפס בחטאיהם,
ואם ידורו בין צדיקים, מיטיבים
לו בגללם.

שהרי רב חסדא היה דיורו
בראשונה בין קפוטקאים, והשעה
היתה דחוקה לו ומחלות רודפות
אחריו. נסע ושם מדורו בין בעלי
מגנים של צפורי, ועלה וזכה לכמה
טובות, לכמה עשר, לכמה תורה,
ואמר: כל זה זכיתי על שנקנסתי
בין אותם שהקדוש ברוך הוא
משגיח להיטיב להם.

דבר אחר את הפל ראיתי בימי
הבלי - וכי שלמה, שדרגות
עליונות של חכמה היו בו על כל
בני הדור, שכתוב ויחכם מכל

יש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך
ברעתו, שלמה דהות חכמתא יתירא (נ"א וקירא)
על פלא, מאי קאמר בהאי קרא. אלא,
שלמה רמז דחכמתא קא רמז. דהא חזינן
אורחוי דקודשא בריך הוא דלאו הכי, דהא
כתיב, (ירמיה יז) ולתת לאיש כדרכיו וכפרי
מעלליו. אלא תרי עניניי נינהו, דקא רמז
הכא.

דתנינן, פד עינוי דקודשא בריך הוא בעאן
לאשגחא בעלמא, ולעיינא ביה,

כמה דכתיב (ס"א ענין ה' הקדוש משוטטים בכל הארץ (זכריה ד')
וכתיב כי וגו') (דברי הימים ב טז) כי יי' עיניו משוטטות
בכל הארץ, ואשפחן חייבין בעלמא, ההוא
צדיקא דאשתבח בדרא, אתפס בחובייהו.
וחייביא מאריך קדשא בריך הוא רוגזיה
עמהון עד דיתובון. ואי לאו, לא ישתפח
מאן דיתבע רחמי עליהון, הדא הוא דכתיב,
יש צדיק אבד בצדקו, משום דההוא זפאה,
אסתלק מעלמא.

בגייי בך תנינן, לעולם אל ידור אדם אלא
במקום שאנשי מעשה דרים בתוכו.
מאי טעמא. משום דווי להאי דמדוריה בין
חייביא, דהוא אתפס בחובייהו, ואי דיוריה
בין זפאין, אוטיבין ליה בגיניהון.

דהא רב חסדא, הוה דיוריה בקדמיתא ביני
קפוטקאי, והוה דחיקא ליה שענתא,
ומרעין רדפין אבתרוי. נטל ושוי מדוריה בין
מארי תריסין דצפורי, וסליק, וזכה לכמה
טבין, לכמה עותרא, לכמה אורייתא, ואמר,
כל האי זכינא, על דעאלית בין אינון
דקודשא בריך הוא אשגח לאוטבא להו.

דבר אחר, את הפל ראיתי בימי הבלי. וכי

שלמה, שדרגין עלאין דחכמתא הוו ביה, על כל בני דרא דכתיב

הָאָדָם, וְהַשְׁתַּדְּלוּתוֹ בְּתוֹרַת הַלְּעֹשֹׂת טוֹב וְרָעָה
שְׂכָתוֹב וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא ה'
לְמֶלֶךְ, אָמַר בִּימֵי הַבְּלִי, וּבְתוֹב
(קֹהֶלֶת א) הַבֵּל הַבְּלִים אָמַר קֹהֶלֶת?
וַיִּשְׁנֶנּוּ, שָׁבַע שְׁמוֹת נִקְרָא: שְׁלֹמֹה,
יְדִידֵי"ה, אָגוּר, בֶּן יֶקֶ"א, אֵיתִיא"ל,
לְמוֹאֵל, קֹהֶלֶת. קֹהֶלֶת כִּנְגַד כָּלָם,
וְכָלָם נִקְרָא כַּעֲיֵן שֶׁל מַעֲלָה. קֹהֶלֶת
כְּנוּס קְדוּשׁ שֶׁל עֲשָׂרָה, מִשּׁוּם כִּף
קֹהֶל אֵין פְּחוּת מַעֲשָׂרָה, וְקֹהֶל
אֶפְלוּ מֵאָה, וְקֹהֶלֶת כָּלָל שֶׁל הַכֹּל,
כִּמּוֹ שְׁנָאֵמַר קֹהֶלֶת יַעֲקֹב.

וַיִּשְׁנֶנּוּ, שְׁמוֹתָיו נִקְרָאוּ עַל שֵׁם
הַחֲכָמָה, וּמִשּׁוּם כִּף עֲשָׂה שְׁלֹשָׁה
סִפְרִים: שִׁיר הַשִּׁירִים, קֹהֶלֶת,
מְשָׁלִי. וְכָלָם לְהַשְׁלִים הַחֲכָמָה.
שִׁיר הַשִּׁירִים כִּנְגַד חֶסֶד, קֹהֶלֶת
כִּנְגַד דִּין, מְשָׁלִי כִנְגַד רַחֲמִים, כְּדִי
לְהַשְׁלִים אֶת הַחֲכָמָה. וְהוּא עֲשָׂה
כָּל מַה שֶׁעֲשָׂה כְּדִי לְהַרְאוֹת חֲכָמָה,
וּכְנִגַּד דִּרְגָּה (וּכְנִגַּד טוֹד) עֲלִיוֹנָה, וְהוּא

אָמַר בִּימֵי הַבְּלִי, הַבֵּל הַבְּלִים.
אֲרֵא, טוֹד שֶׁל הַבֵּל נִכְבַּד הוּא,
וְהוּא הַהֵבֶל שִׁיּוּצָא מִהֶפֶה. וְסוֹד
הַהֵבֶל שִׁיּוּצָא מִהֶפֶה נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ
קוֹל. וַיִּשְׁנֶנּוּ, אֵין הָעוֹלָם מִתְקִים
אֵלָא בְּהֵבֶל פִּיהֶם שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל
בֵּית רַבֵּן שְׁלֹא חֲטָאוּ. שְׁלֹא חֲטָאוּ
מִמֶּשׁ. (וְקוֹל) וְהַבֵּל נַעֲשֶׂה בְּרוּחַ
וּמִים, וְכָל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם
נַעֲשֶׂה בְּהֵבֶל. וְסוֹד (וְשֶׁל דְּבָר) שֶׁהַבֵּל
זֶה שֶׁל תִּינוּקוֹת נַעֲשֶׂה קוֹל,
וּמִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם, וְהֵם שׁוֹמְרֵי
הָעוֹלָם וְשׁוֹמְרֵי הָעִיר. זֶהוּ שְׂכָתוֹב
(תַּהֲלִים קכז) אִם ה' לֹא יִשְׁמַר עִיר וָגו'.

וּבֹא רָאָה, הוּא הַבֵּל, הוּא קוֹל. מַה
בֵּין זֶה לָזֶה? הַבֵּל (הוּא קוֹל) עוֹמֵד
בְּכַח לְהוֹצִיא קוֹל. קוֹל מִמֶּשׁ עוֹמֵד

(מַלְכִים א ה) וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאָדָם, (וְאִשְׁתַּדְּלוּתָהּ בְּאִוְרֵיָהּ
לְמַעַבְדֵּי טִיבוֹ וְקִשּׁוֹת) דְּכִתִּיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כט) וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה
עַל כִּסֵּא יְי' לְמֶלֶךְ, אָמַר בִּימֵי הַבְּלִי. וּבְתִיב,
(קֹהֶלֶת א) הַבֵּל הַבְּלִים אָמַר קֹהֶלֶת.

וְתִנָּא, שָׁבַע שְׁמוֹת נִקְרָא: שְׁלֹמֹה. יְדִידֵי"ה,
אָגוּר, בֶּן יֶקֶ"א, אֵיתִיא"ל, לְמוֹאֵל,
קֹהֶלֶת. קֹהֶלֶת כִּנְגַד כָּלָם. וְכָלָם נִקְרָא (דף ק"ז ט
ו"א) כַּעֲיֵן שֶׁל מַעֲלָה, קֹהֶלֶת כְּנוּפִיא קְדִישָׁא
דְּבִי עֲשָׂרָה, בְּגִין כִּף קֹהֶל אֵין פְּחוּת מַעֲשָׂרָה.
וְקֹהֶל אֶפְלוּ מֵאָה, וְקֹהֶלֶת כָּלָל דְּכָלָא, כִּמּוֹ
דָּאֵת אָמַר (דְּבָרִים לג) קֹהֶלֶת יַעֲקֹב.

וְתִנָּא, שְׁמוֹתָיו עַל שֵׁם הַחֲכָמָה אֶתְקִרְוִין,
וּבְגִין כִּף תִּלַּת סִפְרִין עֲבַד, שִׁיר
הַשִּׁירִים. קֹהֶלֶת. מְשָׁלִי. וְכָלָהּ לְאַשְׁלֵמָא
חֲכָמָתָא. שִׁיר הַשִּׁירִים לְקַבֵּל דְּחֶסֶד. קֹהֶלֶת
לְקַבֵּל דְּדִינָא. מְשָׁלִי לְקַבֵּל דְּרַחֲמִי. בְּגִין
לְאַשְׁלֵמָא חֲכָמָתָא, וְהוּא עֲבַד כָּל מַה דְּעֲבַד
בְּגִין לְאַחֲזָא חֲכָמָתָא, וְלְקַבֵּל דְּרַגָּא (נ"א וְלִקְבֵּל
דְּרָא) עֲלָאָה, וְהוּא אָמַר בִּימֵי הַבְּלִי הַבֵּל
הַבְּלִים.

אֲרֵא, רִזָּא דְּהַבֵּל יִקְרִיא הוּא. וְהוּא הַבֵּל
דְּנִפִּיק מִפּוּמָא, וְרִזָּא דְּהַבֵּל דְּנִפִּיק
מִפּוּמָא, קָלָא אֶתְעֵבִיד מְנִיָּה. וְתִנָּא, אֵין
הָעוֹלָם מִתְקִים אֵלָא בְּהֵבֶל פִּיהֶם שֶׁל
תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שְׁלֹא חֲטָאוּ. שְׁלֹא
חֲטָאוּ מִמֶּשׁ. (וְקָלָא) וְהַבֵּל אֶתְעֵבִיד בְּרוּחָא
וּמִיָּא, וְכָל מַה דְּאֶתְעֵבִיד בְּעֵלְמָא בְּהֵבֶל
אֶתְעֵבִיד. וְרִזָּא (דְּמִלִּיָּה) דְּהֵאֵי הַבֵּל שֶׁל תִּינוּקוֹת
אֶתְעֵבִיד קָלָא, וְאֶתְפַּשֵּׁט בְּעֵלְמָא, וְאֵינוֹן
נְטוּרֵי עֲלֵמָא, וְנְטוּרֵי קֶרְתָּא, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב,
עִיר וָגו'.

וְתִנָּא חֲזִי, הוּא הַבֵּל, הוּא קָלָא. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. הַבֵּל (הוּא קָלָא) קָאִים

בְּחִילָא, לְמִיפֵק קָלָא. קָלָא מִמָּשׁ קָאִים
בְּקִיּוּמָה (דָּלָא) לְאַפְקָא (אִתְרָא) מְלָה. וְהָהוּא הֶבֶל
דִּהוּה אַחֲסָנְתִּיהּ דְּאָבוּי קִרְיִיָּה הֶבֶל, וּמַגִּיָּה
חֲזָא כָּל מַה דְּחֲזָא. וְאַף עַל גַּב דְּסִיּוּעִין סְגִיּאִין
מַעֲיֵלָא אַתְרֵנִין הוּוּ לִיה, וְלֹא שְׁתַּמוּדְעָא מְלָה,
אָמַר בִּימֵי הֶבֶלִי. דְּמְלָה דָּא מִתְמָן אָתָּא.

וְרָזָא דְּמְלָה, הֶפֶל הֶבֶל אֶת הֶפֶל רְאִיתִי בִּימֵי
הֶבֶלִי, יֵשׁ צָדִיק אוֹבֵד בְּצִדְקוֹ, דָּא הוּא
רָזָא דְּמְלָה, דְּגָלִי וּפְרָסִם, דְּכָלָא תִּלְיָא בִּימֵי
הֶבֶלִי, כְּלוּמַר בְּזִמְנָא דִּהָאִי הֶבֶל יִנְקָא מִן
דִּינָא, בְּגִין לְמַעַבְדַּ דִּינָא, צָדִיק אוֹבֵד בְּצִדְקוֹ,
וּבְזִמְנָא דִּהָאִי הֶבֶל יִנְקָא מִרְחָמִי. רָשָׁע מְאָרִיף
בְּרַעְתּוֹ. וְתִרְוִייהוּ תִּלְיִין בִּהָאִי הֶבֶל, וּבְגִין כֶּף
כְּתִיב בִּימֵי, וְלֹא כְּתִיב בְּיוֹם. וְכָלָא תִּלְיִין בִּימֵי
הֶבֶל דָּא. מָאן דְּאֶעְרַע בְּדִינָא, בְּדִינָא. מָאן
דְּאֶעְרַא בְּרַחֲמִי, בְּרַחֲמִי.

וְאִי תִּימָא יֵשׁ צָדִיק אוֹבֵד וְלֹא קָאָמַר אָבוּד.
הָכִי הוּא אוֹבֵד מִמָּשׁ. דִּהָהוּא דִּינָא אוֹבֵד
לְצָדִיק מַעֲלָמָא וּמַדְרָא. וְיֵשׁ רָשָׁע מְאָרִיף
בְּרַעְתּוֹ, מְאָרִיף מִמָּשׁ, דִּהָהוּא דִּינָא (ס"א הֶבֶל) כֹּד
יִנְקָא מִרְחָמִי, עֲבִיד רַחֲמֵי לִהָהוּא רָשָׁע,
וּמְאָרִיף לִיה.

עַד דִּהוּוּ יִתְבִּי חֲמוּ קִטּוּרָא דִּהוּה סָלִיק לְעִילָא
וְנִחִית לְתַתָּא. אָמַר אֲתַעֲטְרוּתָא אֲתַעֲטֹר
בְּטִינְתָא (נ"א בְּעִינְתָא) דְּאַרְעָא, מְגוּ לְעִילָא.
אַדְהָכִי, סָלִיק הָהוּא חֲקָלָא רִיחָא, מִכָּל
בוֹסְמִין, אָמַר גִּיתִיב הָכָא, דְּשִׁכִּינְתָּא גִּבְן
אַתְקִיִּים. בְּגִין כֶּף, כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יי'.
פְּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית כז) וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו
וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמֶר רְאֵה רִיחַ בְּנִי וְגו', וַיֵּרַח
אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, מִשְׁמַע דְּאִינוּן לְבוּשִׁין הוּוּ
סָלִקִין רִיחָא טָבָא, (ס"א דָּלָא אֲתַעֲדִי) וּלְבַתֵּר אֲתַעֲדִי
מִנְהוּן הָהוּא רִיחָא. הִשְׁתָּא אִית לְאַסְתִּפְלָא,

בְּקִיּוּמוֹ (שְׁלָא) לְהוֹצִיא דָּבָר (אִתְרָא),
וְאוֹתוּ הֶבֶל שֶׁהָיָה יִרְשֵׁת אָבוּי
קָרָאוּ הֶבֶל, וּמִמֶּנּוּ רָאָה כָּל מַה
שֶׁרָאָה. וְאַף עַל גַּב שִׁסְיּוּעִים רַבִּים
מִלְמַעְלָה, אַחֲרִים הָיוּ לוֹ,
וְלִהְיוּדֵי הַדָּבָר אָמַר בִּימֵי הֶבֶלִי.
שְׁדָבָר זֶה כָּא מִשְׁם.

וְסוּד הַדָּבָר - הֶפֶל הֶבֶל, אֶת הֶפֶל
רְאִיתִי בִּימֵי הֶבֶלִי יֵשׁ צָדִיק אָבֵד
בְּצִדְקוֹ. וְהוּוּ סוּד הַדָּבָר שֶׁגָּלָה
וּפְרָסִם שֶׁהֶפֶל תִּלְוִי בִּימֵי הֶבֶלִי.
כְּלוּמַר, בְּזִמְן שֶׁהֶבֶל הָיָה יוֹנֵק
מִן הַדִּין כְּדִי לַעֲשׂוֹת דִּין, צָדִיק
אָבֵד בְּצִדְקוֹ. וּבְזִמְן שֶׁהֶבֶל הָיָה
יוֹנֵק מִרְחָמִים, רָשָׁע מְאָרִיף
בְּרַעְתּוֹ, וְשׁוֹנִיָּהם תִּלְוִיִּים בִּהֶבֶל
הָיָה. וְלִכְּנָן כְּתוּב בִּימֵי וְלֹא כְּתוּב
בְּיוֹם, וְהֶפֶל תִּלְוִי בִּימֵי הֶבֶל זֶה.
מִי שֶׁנִּפְגַּשׁ בְּדִין - בְּדִין, וּמִי
שֶׁנִּפְגַּשׁ בְּרַחֲמִים - בְּרַחֲמִים.

וְאִם תֹּאמַר, יֵשׁ צָדִיק אָבֵד, וְלֹא
אָמַר אָבוּד - כֶּף הוּא אוֹבֵד מִמָּשׁ,
שְׁאוֹתוֹ הַדִּין אוֹבֵד לְצָדִיק
מִהַעוֹלָם וּמִהַדּוֹר. וְיֵשׁ רָשָׁע
מְאָרִיף בְּרַעְתּוֹ - מְאָרִיף מִמָּשׁ.
שֶׁכְּשֹׂאוֹתוֹ הַדִּין (הֶבֶל) יוֹנֵק
מִרְחָמִים, עוֹשֶׂה רַחֲמִים לְאוֹתוֹ
רָשָׁע וּמְאָרִיף לוֹ.

עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, רָאוּ קִיטּוּר
שֶׁהָיָה עוֹלָה לְמַעַלָּה וַיִּוָּרֵד לְמַטָּה.
אָמַר, הִתְעַטְרוּת הִתְעַטֵּר בְּרָפֶשׁ
(בְּעִינִית) הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה. בֵּין כֶּף
וְכֶף הִעֲלָה אוֹתוֹ שְׂדֵה רִיחַ מִכָּל
הַבְּשָׂמִים. אָמַר, גִּשְׁבִּי כָּאן,
שֶׁשִׁכִּינָה עוֹמֶדֶת אֶצְלָנוּ. מִשּׁוּם
כֶּף כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה'.

פְּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית כז) וַיֵּרַח אֶת
רִיחַ בְּגָדָיו וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמֶר רְאֵה
רִיחַ בְּנִי וְגו'. וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו,
מִשְׁמַע שְׁאוֹתָם לְבוּשִׁים הָיוּ
מַעֲלִים רִיחַ טוֹב, (שְׁלָא וְהוּוּ) וְאַחֲרַיִךְ כֶּף
זֶה מִהֶם אוֹתוֹ רִיחַ. עֲכָשׁוּ יֵשׁ
לְהִסְתַּפֵּל, כְּתוּב רִיחַ בְּגָדָיו, וְכְתוּב
רִיחַ בְּנִי, וְלֹא אָמַר רִיחַ הַבְּגָדִים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

